

Гергана

В бледото слънчево петно на стената тичат сенки. Гласът на малката Зара се чува едва през тесния прозорец на сутерена. Тя е на пет. Горе на улицата играе с децата от квартала. Долу - във влажния сумрак, са баща ѝ Страхил и Гергана. Не говорят. Крещи само той.

- Омитай се веднага! Ясно ли е? Веднага! - вика Страхил. Не ми циври, ще те смачкам. Докарал съм те тук да се чукаш. Разбра ли ми, бе? - замахва към лицето ѝ той, но спира, преди да я удари. Този път.

Гергана мълчи. Задушава се, но не от страх. От погнусата е.

- Още един път ми откажи, само още един път и ще ти счупя врата като на онзи боклук. Никой няма да те намери. Ще те хвърля в езерото като нея! Чуваш ли ме? Чуваш ли ме? - продължава да вика Страхил.

Едно "нормално семейство"

Гергана е израснала в един от социалните домове за деца, лишени от родителски грижи, край София. Попаднала там на 7 години. Пак там навършила 18.

Един ден през септември в дома дошла млада двойка. Представили се - Страхил и Сияна. Донесли храна и дрехи. Разказали, че са ходили и в други домове - търсели детегледачка за малката си петгодишна дъщеря Зара, но все не попадали на подходящото момиче. Тук открили Гергана.

- Изглеждаха като нормално семейство. Държаха се добре, винаги бяха щедри, спомня си тя. Предложиха ми да замина с тях за Германия, защото имали там сериозен бизнес - почиствали апартаменти. Затова нямали достатъчно време на дъщеря си. Имали и по-голям син, който обикновено оставяли при баба му.

Служителите в дома били неспокойни. Не харесали мъжа и няколко пъти предупредили Гергана да внимава. Казали ѝ, че не искат да заминава, въпреки, че е вече на 18 години. Тя не ги послушала.

- Бях вече пълнолетна, а и с възпитателите не се разбирахме много, карахме се непрекъснато, казва тя. Освен това предложението беше супер! Мислих цяла седмица и накрая реших да избягам. Каквото и да ми струва.

Гергана напуснала тайно дома, в който израснала, на 25 септември 2011 г. Тръгнала следобед и още привечер излязла от страната с новите си приятели.

- Живееха в Ботевград, спомня си момичето. Намерих ги лесно и когато отидох у тях, те вече привършваха с подготовката за пътуването. Бяха натоварили багажа си в колата, чакаха само мен.

Следващите два дни минали в път. Нощем Страхил, Сияна и Зара спели заедно в колата, а през деня бързали. Спирали само за да заредят на крайпътните бензиностанции. Фериботът Видин - Калафат, после - Румъния, Унгария, Чехия...

- Пристигнахме в Мюнхен и още същия ден Страхил и жена му започнаха да търсят квартира, разказва Гергана. Намериха почти веднага един апартамент, но се ядосаха, че бил скъп - 200 евро на месец. Затова само няколко дни след като го наеха, трябваше да се пренесем в сутерена на един голям жилищен блок.

Сияна била на 28. Държала се странно, не говорела много...

- Първото нещо, което двамата направиха още щом пристигнахме в новата квартира, беше да включат лаптопа си, спомня си Гергана. Бързаха, говориха си нещо, което не разбрах. Скараха се дори, но мислеха, че не ги чувам, защото бях в банята. Искан да изпера няколко дрешки - на детето и мои, които ми се бяха натрупали от пътуването.

Когато влязла в стаята, за да подреди багажа си, погледът ѝ случайно попаднал върху дисплея на компютъра. Заредената страница бил порносайт със снимки на Сияна.

- Беше странно, но се направих, че не съм видяла нищо, казва Гергана. Замълчах си тогава, изплаших се... После разбрах, че така Сияна търси клиентите си, спомня си тя. Снимаше се вкъщи с един малък фотоапарат. Всеки ден си правеше нови снимки, измисляше си ново име. Понякога избираше готови снимки от интернет, после сменяше лицата на момичетата със своето и така лъжеше клиентите. Петгодишната Зара също разглеждаше с интерес снимките, които майка ѝ публикувала в порносайтовете.

- Беше малка, но знаеше, какво прави майка ѝ, казва Гергана. Изобщо не се криеха от нея. Често, когато Сияна беше при клиент, малката вдигаше телефона и говореше разни глупости с хората, които се обаждат. Използваше думите на майка си, каза тя. Отговаряше за всичко, което клиентите питаха. Много ме беше срам.

Приятелят

Един ден всички лоши предчувствия на Гергана се сбъднали. "Ти ще ставаш ли проститутка или не", попитал Страхил.

- Каза ми, че ще е само за малко, за няколко дни, но аз отказах. А той все още се правеше на добър. "Ти решаващ. Щом не искаш – не искаш!", вика ми. И аз вярвам. Още на следващия ден обаче Страхил повторил същия въпрос. Но този път вече не бил "добър". Искал да чуе друг отговор.

- Тогава стана страшното, казва Гергана и ме гледа право в очите. Нахвърли се отгоре ми с юмруци и ритници. Силен беше, нямаше как да се съпротивявам. Удряше ме нарочно в бъбреците, насини ме цялата, всичко ме болеше. И през цялото време крещеше, че няма да спре, докато не чуе "да".

Страхил държал Гергана гладна няколко дни, заплашил я, че ако вземе нещо от хладилника, ще ѝ ступи ръцете. Карал я непрекъснато да върши нещо – черна домакинска работа. А когато свършела, трябвало да започва отново – и така до безкрай.

- Към края на седмицата дойде един негов човек, разказва Гергана. Работеха заедно, той също беше сутеньор. При него Страхил скри колата си, след като един ден полицията го задържа заедно със Сияна. После си купи друга - по-малка. Този човек имаше много връзки - уреждаше документите на всички ни с някаква жена. В посолството ли, в консулство ли казваха, че работи, не знам... През цялото време Страхил ме заплашваше, че ако не мълчи за това, което знае, ще ме убие "като две и две". Гергана чува как двамата мъже говорят за нея. Страхил се оплакал, че не иска да работи, а другият му каза: "Как не иска? Няма "не искам", нали знаеш?". После извикали Гергана.

- Този, другият, вече нищо не ме питаше, казва тя. Започна направо да ми обяснява как да си намеря клиенти, как да търся адресите им, как да говоря с тях, какво да правя с тях... Всичко!

Гергана остава в Мюнхен от септември 2011 г. до февруари 2012 г. През това време снимките ѝ се появили в сайта, в който и Сияна публикувала своите.

- Гадно беше, отвратително! - потръпва тя. Преби ме и повече няха сили за нищо. Бях цялата в синини и рани. Бях преуморена, едва се влачех по улицата. В това състояние Гергана е принудена да посети няколко адреса още на следващия ден. "Обича да играе на доминант и подчинена", отговарял вместо нея Страхил, когато виждал, че клиентите са изненадани от синините и раните по тялото ѝ.

Всички услуги, които Гергана предлагала, били предварително уговорени по телефона. У себе си винаги имала телефон – уж за спешни случаи. Често обаче на адресите, които посещавала, я посрещал не един, а по няколко клиенти. Тогава Страхил и нареждал да държи телефона си включен, докато "работи". Записвал разговорите, които подслушвал, и пазел файловете. На Гергана обяснявал, че го прави, за да може да

я спаси, ако прекалят с грубостите или я отвлекат.

Прегръдката

Когато водел момичето и жена си до адреса на клиентите, Страхил вземал със себе си и Зара, защото нямало на кого да я остави. Изчаквал търпеливо в колата си, прибирал парите, а после ги връщал обратно въщи. През свободното си време спортувал.

- Беше много едър, бягаше всеки ден, вдигаше щанги, казва Гергана. Поддържаше форма... За да може да бие до припадък и жена си. Наистина – докато припадне! Онези удари в бъбреците бяха специалитетът му – от тях ти прималява, краката ти омекват и губиш равновесие.

Гергана си спомня, че един ден, докато миела чиниите, Сияна припаднала. Строполила се на земята в конвулсии.

- Сигурно е било пак от боя предната вечер, каза момичето. Изглеждаше страшно - започна да ритва във всички посоки, удряше главата си в мебелите наоколо. А Страхил само я хвана за косите, вдигна я и вика: "Ставай! - не ми се прави на умряла. Щот' кат' те запукам пак, ще те съживя бързо, нали знаеш!"

През март семейството тръгнало обратно към България. Прибрали се в Ботевград и още на следващия ден Страхил накарал Гергана да излезе на близката магистралата. Но я прибрал въщи веднага щом разбрал, че там заедно с нея работят почти всичките й връстнички от дома.

- Още първия ден момичетата ме познаха. После разбраха, че не искам да работя, и сигурно са се оплакали на сутензорите си, предполага Гергана. Уплашили са се, че ще ги издам на полицаите, които се въртяха наоколо по няколко пъти на ден. Онези пък са казали на Страхил и така... Прибра ме и ме затвори.

Гергана остава заключена в апартамента на Страхил четири месеца. Извел я чак през юни, а поводът бил странен. Момичето поискало да види брат си, изоставен в същия дом, в който израснала и самата тя.

- На срещата Страхил не се откъсна от нас. Слушаше целия разговор, нищо не можах да кажа, спомня си Гергана. Даде на брат ми пари, цигари, но ме беше предупредил да не ме прегръща. Иначе можел да усети току-що заздравелите рани от бой по гърба ми. На тръгване брат ми наистина посегна да ме гушне, а аз се дръпнах. Казах му: "Бързаме много, пък и виж колко хора има наоколо...". А той ме погледна с ей такива очи. Нищо не разбра. Лъгах го през цялото време, че съм добре.

Среща с фотограф

В средата на юни цялото семейство тръгва за Варна. Не за почивка, идват по работа. Денят бил един от най-горещите през онова лято, но четиримата не стигнали до морето. Черната KIA на Страхил спряла на паркинга пред мол "Варна". Търговският център се намира на едно от най-непривлекателните места в града – край входната магистрала от София, недалеч от ромското гето "Максуда", близо до гробището... Въпреки това Гергана е впечатлена.

- Когато видях Варна... направо онемях! - усмихва се тя. Мислех си, че е някакъв малък град. Не очаквах да е толкова красиво.

- Мюнхен не е ли по-голям? - питам я аз.

- Какво съм видяла от Мюнхен аз - клати глава Гергана и затваря очите си задълго.

На паркинга пред мол "Варна" Страхил имал среща с професионален фотограф, който трябвало да направи еротична фотосесия на Гергана и Сияна.

- Когато човекът дойде, Страхил го отведе настрана. Говориха нещо, пазариха се май. После забелязах, че фотографът ме гледа втренчено. Приближи, за да ме види по-

добре, и каза: "Нея няма да я снимам. За жената ще се разберем, но момичето – не! В никакъв случай!"

Макар че е вече почти на 19 години, Гергана има детско лице. И е много красива - с дълбоки тъмни очи и големи трапчинки в двата края на устните.

- Уплаши се нещо. Сторих му се малка ли...и аз не знам, казва тя. Но Страхил пак побесня. Когато Сияна тръгна с фотографа за снимките, останахме сами. И тогава ми вика: "Имай късмет да кажеш на някого за всичко, дето го чуваш тук. Ще ти затваря очите завинаги! Ще ти дам една Варна, няма да я видиш никога повече!"

После Страхил разходил Гергана из мола. Не за друго, а за да не остава сама, докато той си купи уреди за фитнес. А когато Сияна се върнала, всички заедно поели обратно към Ботевград.

- Заради жегата, но и от пътя бяхме убити от умора, разказва Гергана. Прибрахме се привечер и макар че не беше време за спане, Страхил и жена му легнаха да дремнат. Не знам защо, но точно тогава събрах сили. Живеехме на първия етаж, а прозорците бяха отворени заради задухата. Явно не са се страхували, че ще избягам, защото беше високо. Въпреки това Гергана скача от прозореца.

- Нямахме начин - казва тя. Можеше да се пребия, но реших да опитам. Ако не го бях направила, щеше да ме пребие Страхил – все едно ми беше.

На един дъх момичето дотичало до първия полицейски патрул. Разказала всичко, а после я отвели в полицейското управление, защото вече била обявена за издирване. Започнали да я търсят веднага след като напуснала дома през септември 2011 г.

Същата нощ полицаите завели момичето до апартамента на Страхил, за да го разпознае, преди да го арестуват.

- Такъв артист беше, казва Гергана и слага ръка на устата си сякаш от почуда. Когато ме видя, първата му работа беше да ми се скара: "Къде ходиш, бе момиче, вика, цял ден те търся, притесних се за теб. Да не би да е станало нещо лошо?" После дори се опита да благодари на полицаите, че са ме довели обратно, защото се тревожел за мен. А те го видяха такъв як, голям... И сигурно затова не му повярваха.

По същия сценарий

По време на съдебният процес срещу Страхил като свидетел се явила и жена му Сияна. Разследването установило, че няколко години преди да отвлече Гергана, той действително е извършил убийство. Жертвата му била "наета" като детегледачка от социален дом в страната по същия сценарий. Един ден Страхил счупил врата ѝ, защото му откраднала пари. Искала да избяга, за да се прибере в България.

***

Всички имена в този текст са измислени.

Документалният разказ на Гергана е публикуван след сериозна стилистична редакция. Тя е прекарала 11 години в социален дом и въпреки че е преминала целия курс на училищна подготовка в държавното учреждение, днес продължава да говори зле български.

До този момент не са известни подробности за съдбата на "второстепенните" герои в тази история - Сияна, "човекът" на Страхил от Мюнхен, жената, която урежда документи, и фотографа от Варна.

Сега майката на Гергана живее някъде край София с новото си семейство. След като оставила седемгодишната Гергана в дома за деца, лишени от родителски грижи, не я посетила нито веднъж.